

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Tdo/47/2023
Identifikačné číslo spisu:	5110011324
Dátum vydania rozhodnutia:	27.02.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Martina Zeleňáková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:5110011324.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martiny Zeleňákovvej a sudcov JUDr. Pavla Farkaša a JUDr. Dušana Krč-Šeberu, v trestnej veci obvineného U. S., v konaní o ne/osvedčení sa v skúšobnej dobe podmieneného upustenia od výkonu zvyšku trestu zákazu činnosti, na neverejnom zasadnutí konanom 27. februára 2024 v Bratislave, o dovolaní obvineného U. S. proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 1. decembra 2022, sp. zn. 3Tos/77/2022, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. f) Trestného poriadku dovolanie obvineného U. S. o d m i e t a.

Odôvodnenie

Okresný súd Žilina (ďalej tiež „súd prvého stupňa“ alebo „okresný súd“) uznesením z 13. septembra 2022, sp. zn. 3T/158/2010 podľa § 416 Trestného poriadku, § 437 ods. 4 Trestného poriadku, § 70 ods. 1 Trestného zákona (v znení opravného uznesenia zo 17. januára 2023, sp. zn. 3T/158/2010) vyslovil, že obvinený U. S., nar. XX. R. XXXX v B., trvale bytom K., P. O. XXXX/X, okr. K. G. (ďalej tiež „obvinený“ alebo „dovolateľ“), sa v skúšobnej dobe podmieneného upustenia, od výkonu zvyšku trestu zákazu činnosti vodiča, t. j. zákazu riadiť akékoľvek motorové vozidlá, uznesením Okresného súdu Žilina, sp. zn. 3T/158/2010, z 20. marca 2018, právoplatným toho istého dňa, neosvedčil a zvyšok trestu zákazu činnosti vodiča, t. j. zákaz riadiť akékoľvek motorové vozidlá uložený rozsudkom Okresného súdu Žilina, sp. zn. 3T/158/2010 z 13. decembra 2016, právoplatným toho istého dňa vo výmere 3 (tri) roky, 4 (štyri) mesiace a 16 (šestnásť) dní vykoná.

Proti tomuto rozhodnutiu okresného súdu podal obvinený sťažnosť, ktorú Krajský súd v Žiline (ďalej tiež „krajský súd“ alebo „sťažnostný súd“) uznesením z 1. decembra 2022, sp. zn. 3Tos/77/2022, podľa § 193 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, ako oneskorene podanú, zamietol.

Proti naposledy označenému rozhodnutiu krajského súdu podal obvinený, prostredníctvom svojho obhajcu JUDr. Gergelya Pšenáka, advokáta so sídlom v Nových Zámkoch, M. R. Štefánika 30, vo svoj prospech, dovolanie.

V písomných dôvodoch podaného dovolania obvinený zrekapituloval priebeh konania na súdoch nižšieho

stupňa, pričom vyjadril názor, že krajský súd svojím konaním porušil jeho právo na spravodlivý proces zakotvené v čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Odvolávajúc sa na rozhodnutia R 69/1971, R 11/1968, NR 2 Tz/69/1972, NR 1 Tz/16/1971, NR 1 Tz/16/1971 poukázal na podmienky, ktorých splnenie sa vyžaduje pre osvedčenie sa v skúšobnej dobe a vyjadril názor, že napadnuté uznesenie sťažnostného súdu je zmätočné a nedostatočne odôvodnené, nie je v ňom uvedený postup, na podklade ktorého dospel krajský súd k záveru, že sťažnosť podal po lehote. Namietal ďalej, že krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia len citoval zákonné ustanovenia bez akéhokoľvek vecného a skutkového odôvodnenia. Citujúc § 2 ods. 7 Trestného poriadku vytýkal ešte sťažnostnému súdu, že mu nebolo umožnené uplatniť právo na spravodlivý proces.

V podstate na základe vyššie uvedených dôvodov obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky

vyslovil, že uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 3Tos 77/2022, bol porušený zákon v ustanovení § 66 Trestného poriadku,

zrušil uznesenie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 3 Tos/77/2022 a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie.

K dovolaniu obvineného sa vyjadril prokurátor Krajskej prokuratúry Žilina (ďalej tiež „prokurátor“), ktorý dôvodil, že na verejné zasadnutie, na ktorom bola zamietnutá sťažnosť obvineného ako oneskorene podaná, bol dovolateľ riadne predvolaný a poučený o možnosti konania verejného zasadnutia v jeho neprítomnosti. Prokurátor ďalej uviedol, že sťažnostný súd vykonal verejné zasadnutie v neprítomnosti obvineného dodržiavajúc všetky zákonné podmienky stanovené v § 293 ods. 5 Trestného poriadku, a preto po preskúmaní obsahu dovolania obvineného dospel k názoru, že rozhodnutia súdov nižšieho stupňa sú správne, zákonné, zodpovedajúce skutkovým zisteniam vyplývajúcim z vykonaného dokazovania, a to po hmotnej, ako aj procesnej stránke. Zároveň poukázal na ustanovenie § 368 ods. 2 Trestného poriadku zakotvujúce rozhodnutia, proti ktorým je možné podať dovolanie s tým, že rozhodnutie, proti ktorého podal obvinený dovolanie, medzi ne nepatrí.

Vzhľadom na uvedené prokurátor navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie obvineného podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní posúdil naplnenie procesných podmienok pre podanie dovolania a zistil, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, pretože bolo podané proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

Podľa § 368 ods. 1 Trestného poriadku dovolanie možno podať proti právoplatnému rozhodnutiu súdu, ktorým bol porušený zákon alebo ak boli porušené ustanovenia o konaní, ktoré mu predchádzalo, ak je toto porušenie dôvodom dovolania podľa § 371.

V zmysle § 368 ods. 2 Trestného poriadku ak tento zákon neustanovuje inak, rozhodnutím podľa odseku 1 sa rozumie

- a) rozsudok a trestný rozkaz,
- b) uznesenie o postúpení veci okrem uznesenia o postúpení veci inému súdu,
- c) uznesenie o zastavení trestného stíhania,
- d) uznesenie o podmienenečnom zastavení trestného stíhania,
- e) uznesenie o podmienenečnom zastavení trestného stíhania spolupracujúceho obvineného,
- f) uznesenie o schválení zmiernosti a zastavení trestného stíhania,
- g) rozhodnutie o uložení ochranného opatrenia,
- h) rozhodnutie, ktorým bol zamietnutý riadny opravný prostriedok podaný proti rozhodnutiu podľa písmen a) až g), alebo rozhodnutie, ktorým odvolací súd na základe riadneho opravného prostriedku vo veci sám rozhodol.

Z citovaných ustanovení je zrejmé, že dovolanie je jedným z mimoriadnych opravných prostriedkov,

ktoré možno podať iba proti takzvaným meritórnym rozhodnutiam, teda rozhodnutiam vo veci samej, ktorými sa trestné stíhanie končí, a ktoré sú výslovne vymenované v ustanovení § 368 ods. 2 Trestného poriadku. Prípustnosť dovolania teda nie je možné vyvodzovať len z izolovaného znenia ustanovenia § 368 ods. 1 Trestného poriadku bez súčasného použitia jeho odseku 2, pretože naposledy spomínané ustanovenie (§ 368 ods. 2 Trestného poriadku) na odsek 1 výslovne odkazuje.

Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným a záväzným rozhodnutiam súdov predstavuje výrazný zásah do právnej istoty a stability právnych vzťahov v právnom štáte, preto je jeho použitie len mimoriadne, výnimočné a je obmedzené na nápravu len tých najzásadnejších väd, ktoré by svojimi dôsledkami mohli zásadne ovplyvniť trestné konanie [primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod číslom 57/2007]. Preto dovolanie nie je prípustné voči všetkým rozhodnutiam súdov vydávaným v priebehu celého konania, ale len, ako to už bolo vyššie uvedené, proti ich meritórnym rozhodnutiam výslovne vymenovaným v § 368 ods. 2 Trestného poriadku.

Keďže dovolanie obvineného U. S. bolo podané proti rozhodnutiu súdu, proti ktorému jeho podanie nie je prípustné, najvyššiemu súdu nezostávalo nič iné, len podané dovolanie na neverejnom zasadnutí bez preskúmania veci podľa § 382 písm. f) Trestného poriadku odmietnuť.

Pozornosti najvyššieho súdu neuniklo, že hoci podané dovolanie obsahovalo obhajobnú argumentáciu podľa § 374 ods. 1 Trestného poriadku, absentovali v ňom dovolacie dôvody podľa § 371 Trestného poriadku, tak ako to ustanovuje § 374 ods. 2 Trestného poriadku. Najvyšší súd aj napriek uvedenému nevyzýval obvineného v primeranej lehote na doplnenie dovolacích dôvodov postupom podľa § 379 ods. 1 Trestného poriadku, pretože uvedený postup považoval vzhľadom na skutočnosť, že dovolanie bolo podané proti rozhodnutiu, proti ktorému podanie takéhoto opravného prostriedku nie je prípustné, a o ktorom (podanom dovolaní) sa za takýchto podmienok (neprípustnosť) rozhoduje bez vecného preskúmania, za nadbytočný, bez vplyvu na rozhodnutie najvyššieho súdu.

Na základe vyššie uvedených dôvodov preto senát najvyššieho súdu jednomyseľne rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.